

Хроника дана шестог

ГУЖВА КОЈА ПРИЈА

За публику највеселији а за организаторе, посебно Нену и Бобана најбурнији дан. Гледаоци су уживали у глумачком извођењу двеју комедија које су их разгаљивале и засмејавале, а Нена и Бобан је требало да сместе најмање седамдесетак актера трију учесника шестог дана 52. Фестивала професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“. Захваљујући разумевању и скромним захтевима гостију, љубазности и спремности домаћина, тај први али за општи утисак на грачаничком „Јоакиму“ важан елеменат је ипак лакше прошао но дан пре. Поготову ако након тога стигну прве похвале и признања. Домаћини су их синоћ добили рекло би се и пре него што су заслужили, након самог доласка гостију.

„Дозволите ми да кажем да је ово један од најбоље организованих фестивала. Био сам на многим фестивалима

али на овакав пријем и организацију нисам наишао. Захваљујем се дивним домаћинима на дочеку и лепом смештају и дивој публици на реакцији за време извођења и на завршетку наше представе“, изјавио је синоћ на самом почетку потоњег разговора о крагујевачкој представи директор Књажевско-српског театра Војо Лучић.

Дакле, у току јучерашњег дана, плато, хол и тераса Дома културе у Грачаници били су пуни драгим гостима и њиховим домаћинима. Одлазиле су учесници двају а пристизали актери чак трију позоришта из централне Србије. Учешће на значајној театарској манифестацији завршили су Краљевчани и Врањанци, након извођења представа од којих могу да очекују неку од награда, а пристигли су најпре Крагујевчани, потом Пазарци и на крају Ужичани.

„Ере“ су морале да дођу дан раније, јер им је, како се сазнаје, за постављање сцене потребно најмање десет сати. И заиста, док се у другим просторијама Дома културе и у Грачаницеу целини обављали други послови, размењивали мишљења и утисци, сценски радници Народног позоришта из Ужица су читав дан припремали сценографију за представу „Хроми идеали“ коју ћемо вечерас гледати.

ЉУБАВНИ ЈАДИ У ВРЕМЕНУ ДАНАШЊЕМ

Синоћ су, пак, изведене две комедије. Најпре су се у званичној конкуренцији у Главног програма Фестивала представили Крагујевчани. Они су извели комад Милана Јелића „Јелисаветини љубавни јади због молера“. Ту питку комедију коју је аутор написао пре више од четири деценије, пред српском косовском публиком оживели

су глумци Јасмина Димитријевић, Чedomир Штајн, Нада Јуришић, Душан Станикић, Исидора Рајковић, Катарина Митровић, Владанка Павловић-Пендић, Милош Крстовић и Добрица Андрић. Представу је режирао Марко Мисирача који је, како је објашњено, уз помоћ писца адаптирао поодавно написан текст прилагодивши га времедну данашњем. Сценска решења осмислио је Миливоје Штуловић а костиме Ана Колбјанова, док је комбинацијом шумадијск-моравским двојкама, новокомпованим фолком и роком публику разгаљивао Драгослав Танасковић.

Док ћемо мишљења која су се потом чула за „окриуглим столом“ и стручну реч критичара моћи да прочитамо на следећим страницама фестивалског билтена, овде само наводимо да је драмски текст „Јелисаветини љубавни јади због молера“ добио је прву награду на конкурс листе „Младост“ 1971. године. Исте године изведен је у Атељеу 212 у режији Дејана Миладиновића са Јелисаветом-Секом Сабљић и Предрагом-Микијем Манојловићем у насловним улогама. Ова драма постављана је на многим сценама у Србији, а у Атељеу 212 доживела је 80 извођења.

У Крагујевцу, међутим, ова модернија верзија Јелисаветине и Миловане љубавне приче је, како је наведено, наишла на опоречна мишљења. Док су једни били разочарани због скрнављења симпатичне љубавне приче, други су подржали редитељев концепт да у ту причу уведу ријалити сцене. Та представа најстаријег српског театра има добру прођу на фестивалима. Ово је њено четврто фестивалско представљање.

ПАЗАРЦИ ПРВИ ПУТ НА ФЕСТИВАЛУ

Први пут на Косову и први пут на Фестивалу „Јоаким Вујић“, као гост, нашло се младо новопазарско позориште. Под називом Регионално позориште Нови Пазар овај мали ансамбл је као професионални театар основан 2003. године. До сада је његових седам професионалних глумаца и осам радника технике имало 40 представа. Грачаничкој публици су се представили комадом „Алфабета и Др“, насталом комбинацијом делова из више комедија Бранислава Нушића, у режији Албина Салиховића. Салиховић и већина новопазарских глумаца завршила је студије глуме на приштинском Факултету уметности.

Редитељ у свом приступу Нушићу води да је у комбинацији његових комедија покушао да одговори на питање

колико људска немоћ иде далеко ради трунке звања, признања и моћи и да ли се човечији ниво свести може променити самим звањем. Он сматра да је „сатира користан начин да се разбије једноумље о било којим темама које нас окружују и чине нашу стварност“. Публика је ту редитељску намеру и њено глумачко презентовање синоћ лепо прихватила и наградила аплаузом.

Овогодишњи „Јоаким Вујић улази у финале. Вечерас је на програму последња представа у такмичарском делу Фестивала. Представиће се Ужичани ко мадом „Хроми идеали“ насталим по драматизованом роману Милутина Ускоковића.

„Перикле“ Вилијам Шекспир - шабачко позориште

Директан судар са публиком

Амбијент, условно речено, правих позоришта је одличан за ову представу

„Ова је права глумачка представа. У позоришту је воле глумци, а воли је и публика, што су и вечерашње реакције потврдиле. Комад није класична комедија има неких трагичних елемената па може да се игра и као трагикомедија. У овом редитељском виђењу је права једна ренесансна разиграна, пучка комедија која користи различита искуства, чак све до комедије дел арте. За обичног гледаоца, сама прича је доста тешка за праћење и захтева већу пажњу, која мора да испрати пикареско - авантуристичку структуру“, рекао је водитељ Округлог стола Слободан Савић и замолио глумце из ансамбла да уместо реди-

теља Никите Миливојевића говоре о представи и раду на њој и форми у част глумачке игре.

„Од Никите Миливојевића добио сам пре два - три дана поруку: друже мој мене је невреме избацило на обали Боливије! Он је један од јунака овог комада. Рекао је да треба играти на сцени и да публика буде на сцени. Што се тиче процеса рада, ја нисам најбољи саговорник за то јер нисам учествовао у припреми представе, али сам пред саму премијеру ускочио јер се Иван Томашевић повредио“, рекао је глумац Зоран Карајић.

Савић је запитао чланове ансамбла како је Миливојевић њих уверио да

представа тако треба да изгледа. Глумац Владимир Милојевић је одговорио да се ради кроз радионицу, заједничко исчитавање текста. „Радња овог текста се доста тешко прати, има доста паралелних временских токова“.

Модератор је затражио од младих глумаца да више говоре о самом раду и улози у представи подвлачећи како се ради о једној врсти драгоценог искуства. На његов захтев одговарала је млада глумица Кристина Пајкић.

„Ово је за мене велика школа, први пут сам радила са Никитом, баш кроз те радионице успели смо да дођемо до ликова Марине и принцезе. Природно је испало да је мој лик тако сведен, јер је он мени дао неке смернице које су ме довеле до лика. То је девојка која има дара, која је јако паметна“.

Млади глумац Милош Војновић који игра Перикла је рекао: “Никад нисмо радили оно што смо са овом представом постигли. Анализирали смо текст и никад нисмо знали ко ће играти ког лика. Онда смо једни другима препривачвали причу“.

Други део разговора односио се на проблем простора у представи и њено извођење на различитим сценама. Слободан Савић је подсетио да је представа играна у Чортановцима, на отвореном у великом простору који је битно другачији од камерног простора у Грачаници. Како се дошло до тога да се игра у оваквом простору, упитао је он.

„Играли смо ми и на коласичним сценама, јер се тражи директан судар са публиком. Амбијент, условно речено, правих позоришта је буквално измишљен за ову представу. Вечерас је то било на малој сцени. Плашили смо се да ћемо се гурати, није било дубине, али се догодила добра размена енергије и ми смо се добро осећали,“ закључио је Зоран Карајић.

Слободан Савић је оценио да је интерактивни однос са публиком успео, и да модерна теорија говори како је публика активни учесник у представи. Чланови ансамбла су одговарали и на критичка мишљења из публике, неки су констатовали да би овакву представу могао видети већи број људи.

Ж.Р.

Глумац Владимир Милојевић, Народно позориште Шабац

На путу са улогом

Увек се појаве неки људи из трећег плана и причају вам причу и ми смо склони да им верујемо

Владимир Милојевић је рођен у Урошевцу, завршио академију у Приштини и сада игра у Народном позоришту у Шапцу. Први пут је дошао на Косово и Метохију после 1999. године. Како вам је то изгледало?

- Нисам знао шта да очекујем. Кренуло је с малим задржавањем, па смо се уплашили да ће нам се десити, исто као са пиротским позориштем. Потпуно је све промењено од онога како ја памтим, тај пут од Подујева до Приштине. Све ми изгледа као неки урбанистички хаос. Нема неког реда.

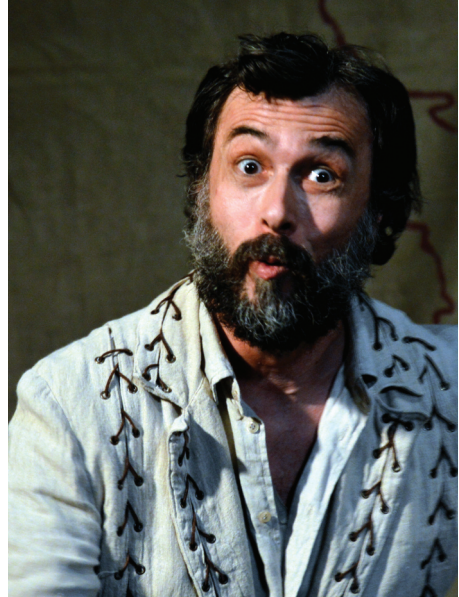
Како вам данас изгледа пређашњи живот у Урошевцу?

- Ми нисмо били у провинцији, осмишљавали смо себи време, нисмо допуштали другима да то раде. Никада нисмо имали комплекс Приштине, Београда, Митровице...

Можете ли нам рећи како су изгледале те преломне године сукоба 1999. године?

- Све је било пусто и празно, а ја сам настојао да се крећем тим подручјем да дођем до моје девојке, садашње сугруге, Соње. Нисам, рецимо, могао да се чујем с њом из Урошевца јер је пошта била срушена. Морао сам да дођем у Приштину да телефонирам и да јој кажем: Соња ја долазим код тебе. Онда сам се враћао и одлазио и све се претворило у једно велико путовање.

Ви сте и вечерас у представи Перикле на путовању, доживели сте у Грачаници, заиста, овације. Колико је вашег личног, Миливојевићевог, Шек-

спировог стало у овај текст и представи.

- Заједно смо то радили, кад се појави нешто добро нека унутрашња конекција онда се дође до форме. Причамо вам причу да вас она заводи, да таман помислите да сте на једном трагу, а онда вас она одвуче у нешто потпуно ново. Тако је то, јер се увек појаве неки људи из трећег плана и причају вам причу и ми смо склони да им верујемо.

Улога наратора и церемонијал мајстора у представи је јако важна.

- Јесте. Има она и један комички и иронијски отклон према радњи, коју и коментарише. То је сложено путовање кроз велики број ликова, односа, ситуација. Кроз живот, више силе и машту.

Ж.Р.

„Игра“ Семјуел Бекет - Позориште “Бора Станковић” Врање

Игра да би се сачувало позориште

И синоћњи сусрети и разговори са позоришним ствараоцима који су наступили у званичној конкуренцији на сцени грачаничког Дома културе, протекли су у похвалама, али и критичким опаскама, местимичним полемикама и сугестијама и позориштанцима и организаторима. У делу разговора са актрима врањске представе „Игра“ по тексту Семјуела Бекета а у режији младе и перспективне београдске редитељке Ане Григоровић, било је ново речи о њиховом раду у веома тешким условима без сопствене сцене која изгорела у подметнутом пожару пре четири године.

Оно што је битније је свакако чињеница да су и после друге представе (прва је била Чеховљево „Три сестре“) добили похвале и речи охрабрења. „Иако нема сопствену зграду, Врањско позориште вредно ради и на овом фе-

стивалу заступљено је са две представе, обе у конкуренцији, у Главном и специјалном програму. То је за сваку похвалу“, рекао је започињући разговоре водитељ „стола“, позоришни критичар Слободан Савић који је и на крају разговора честитао Врањанцима на двема добрим урађеним представама.

Уводећи у расправу о представи „Игра“ Савић је констатовао: „Ова представа на директан начин проблематизује питање како опстаје позориште чија је зграда изгорела пре четири године“. То питање првенствено је било упућено управнику Позоришта „Бора Станковић“ Срђану Јовановићу који је одговорио да су две представе које су учествовале на фестивалу резултат нове репертоарске политике која подразумева да се игра класика али и савремени актуелни текстови.

„Ја сам поносан што смо у томе успели иако радимо у веома тешким условима, у којима је главно питање како најпре обезбедити простор где ће се представа извести. Ми смо свесни да морамо да истрајемо и сачувамо позориште иако у томе немамо подршку Министарства културе и других субјеката. Министарство нам, на пример, ове године није дало ни динара за наш фестивал „Борини позоришни дани“, објаснио је Јовановић а Савић додао да намера Министарства да направи преокрет у финансирању одговарајућих програма и пројеката није добро спроведена.

„Ова представа говори о локалном проблему, она такође говори о немању средстава. Она је чист пример пострамског позоришног израза. С друге стране, она је пример политичности у позоришту. То не подразумева да је битније како нешто говорите од онога шта говорите. Сад долазимо до редитељског поступка и питања зашто глумци тако говоре и зашто се, с друге стране, користи документарни видео материјал“, рекао је Савић запитавши како се дошло до такве представе.

- Ми смо се играли позоришта, стварамо позориште а не знамо чему све то. У немаштини узимамо гардеробу и реквизите преостале у фонду. У овој представи имамо као сценографске елементе сандуке преко којих се емитује видео материјал, чиме доказујемо да се од било чега може ипак направити нешто“, објаснила је глумица Жетица Дејановић. Нека њихова колегиница је из публике додала да су се глумци ове представе тек вачерас на грачаничкој сцени јасно видели и чули, јер сала Дома Војске Србије у Врању нема одговарајућу акустику да би се глумци добро разумели, нити рефлекторе да им се осветле лица.

Глумци су објаснили да је почетна идеја редитеља била да се игра по Бекетовој варијанти, а током рада дошло се до идеје да се она прошири и на Врање и сопствено стање. Редитељка Ана Грегоровић је најпре имала намеру да Врање упозна Бекета и захваљујући њој Врање је заволело Бекета.

„Играмо се позоришта“, ту констатацију поновили су сви актери Бекетове „Игре“ на врањски начин и у врањским неусловима. „Ми се играмо свега и са свиме у овој земљи. У односу на нека ранија времена стално се спушта граница онога што нама треба и што је неки ниво, да би се на крају рекло- ово нам више не треба, може и без тога“, прокоментарисао је Савић. Допуњујући ту опаску на сопственом примеру, врањски глумци су додали да би њихово позориште било угашено да нешто не спрема и игра. „Боли то што надлежни не препоознају потребу да ово позориште са тако великом и дугом традицијом треба да опстане.

„Играјући се позоришта, чинимо га суштински мртвим. Да ли је то још једна игра наше запуштене културне стварности?“, питање је које поставља и редитељка у свом кратком пледоајеу у вези са својом представом на врањски начин.

Б.Ј.

Јелена Трајковић, економиста

Одушевљена сам представама, ентузијазмом и храброшћу глумаца да дођу на наше Косово и Метохију, и да заједно са овим фестивалом учествују у пројекту враћања Србије у српске енклаве на овом подручју. Једва чекам да гледам сутрашњу представу, мислим да ће бити одлична. Морам да кажем да су моји фаворити Врањанци, односно позориште из Врања, које је на мене оставило најјачи утисак.

Музафер Жупљанин заменик директора новопазарског позоришта:

Први пут смо на овом фестивалу и то у ревијалном делу и сматрам да је ово велики успех за наше позориште. Добили смо шансу да будемо у истој равни са најбољи, позориштима. Надам се да ће публика и критика бити задовољни нашом редставом која је покупила добре и позитивне критике у Пазару.

Снежана Милетић, радник:

Одличне су представе. Као велики љубитељ позоришта веома сам узбуђена због овог фестивала и трудим се да истински уживам. Морам да кажем да ми се веома допала представа „Анафалета“, новопазарског позоришта. Допале су ми се и претходне представе, а мој фаворит за награду је представа „Перикле“, Шабачког позоришта.

Рифат Рифатовић, глумац новопазарског позоришта:

Крагујевачка представа је одлична. Миња је још једном показао да је одличан редитељ. Такође, желео бих да похвалим своје колеге из крагујевачког позоришта, који су својом професионалношћу дочарали како реално изгледа данашњица и како се полако губи и нестаје патријархалност, а све због утицаја ријалити програма, који постаје наша свакодневница. Ово непосредно показује утицај на васпитање младих, чији узор више нису учени и мудри људи, већ мање образовани и мање васпитани, нажалост.

Драго ми је што сам овде и што се фестивал одржава у Грачаници, јако лепом месту, јер фестивал управо има своју драж у мањим местима као што су Грачаница, Нови Пазар итд. Наше позориште има ту част да први пут учествује на овом фестивалу.

Ива Јевтић, студент:

Представа Књажевско-српског театра из Крагујевца „Јелисаветини љубавни јади“ је комад који на један модеран начин приказује љубав једног сасвим обичног пара из унутрашњости Србије. Концепцијски је са те модерне стране урађена као један ријалити и приказује у дубини пропадање српске породице. Приказује савремени утицај медија и стереотепа који утичу на једну породицу а који су најалост актуелни.

Емир Хасани, музичар:

Фестивал нам значи пуно, али не би требало да се заврши на томе, већ да постоји учесталост оваквих фестивала. Било би лепо кад би се организовало нешто интернационалног типа, не само позоришта из Србије, ми желимо и можемо више. Уздам се у наше приштинско позориште. Драго ми је да сам био присутан и допринео музичком подршком.

Дејан Славковић, матурант призренске Богословије:

Ово је тек друга представа коју треба да одгледам, пошто сам први пут овде што се тиче фестивала. Мислим да је ово веома значајно за Грачаницу и цело Косово и Метохију. Једно овакво дешавање, оваква манифестација охрабрује овај народ и даје му подршку да остаје на својим огњиштима. Такође помаже младим људима да остану у култури утврђени. Представа „Јелисаветини љубавни јади због молера“, изобличава оно што се данас дешава, ружну слику данашњице, квази културе коју нам на широка врата представљају. Добро је да се критикује оно што је квареж у друштву, а то позориште треба да ради.

Миша Мирковић, маркетинг менаџер у крагујевачком позоришту:

Оваквих фестивала имам много иза себе, јер имам пар година пред собом до пензије. Присуствовао сам многим великим фестивалима, а ово је један од најемотивнијих и најбоље организованих у мојој каријери. Грачаница за службује овакав фестивал. Пошто пратим сва дешавања у позоришном свету Србије, знам да постоји идеја да позориште из Грачанице исконтактира све градове који су били у ратним условима и да се направи фестивал таквог типа. Данас сам разговарао са господином Тодоровићем о томе. Мислим да је то светска варијанта и желим му велики успех.

Милан Јелић
ЈЕЛИСАВЕТИНИ ЉУБАВНИ ЈАДИ ЗБОГ МОЛЕРА
Режија Марко Мисирача
Књажевско-српски театар Крагујевац

НАИВА У КАНЦАМА РИАЛИТИЈА

Прича о људима са београдске периферије, мала али тужна љубавна историја настала почетком седамдесетих прошлог века, на трагу је приповедања Александра Поповића, његовог омиљеног миљеа и тематике. Иако не тако раскошан као језик великог претходника, и језик Јелићевих ликова је сликовит и индикативан по њихове карактере.

Реч је о двоје младих, заљубљених људи - Јелисавети (Јасмина Димитријевић) и молеру Миловану (Чедомир Штајн), преслабим да се супротставе примитивизму сопствене породице и чаршије у којој живе, и

да своју љубав и своје животне изборе одбране.

Сентиментална историја ове љубави исприповедана је у неколико сцена, са дозом оне комичне наивности коју налазимо извезену на кухињским зидним крпама, што је основа и светоназора главних ликова. И у време настанка комада такав поглед на свет је био у изумирању, а данас тешко да кореспондира било са чиме. Тако да овај љубавни пар представља музејски реликт прошлости, за коју се уобичајено верује да је била чиста и невина. Тако су обучени, такав им је и животни садржај.

Остали ликови су распоређени у дијапазону од оних временски, визуелно и садржајно блиских протагонистима, какви су комшиница Дара (Нада Јуришић) и продавац (Душан Станикић), до три жене које као да су директно изашле из неког савременог домаћег ријалитија. То су Милованова мајка (Владанка Павловић-Пендић), и две младе комшинице, Велинка (Исидора Рајковић) и Зора (Катарина Митровић).

Редитељ им дописује и текст, дајући им све савремене атрибуте вулгарног полусвета, незаустављивог

у његовим намерама које настају као продукт ограничене памети.

Идеја да се повеже свет од пре пола века са њиховим данашњим унуцима је занимљива, али остаје збрзана, незаокружена. Генерално је, ипак, забавна, захваљујући Јелићевом језику и солидној игри ансамбла.

Александра Гловацки

Глумица Радмила Ђорђевић, Позориште «Бора Станковић» Врање

ИСТРАЈНОСТ У ИШЧЕКИВАЊУ

Јако сам задовољна како смо одиграли представе, а обзиром да је једно бескућничко позориште успело да учествује са две представе на оваквом фестивалу онда је тај успех за понос

Данас разговарамо са Радмилом Ђорђевић, глумицом и уметничким руководиоцем позоришта «Бора Станковић» из Врања. Да кренемо са неких три четири реченице утисака, већ смо на крају фестивала имамо још један дан, на шта вам све ово личи и како вам изгледа, да ли су ваша очекивања испуњена?

- Сам појам да смо у Грачаници по себи је узбуђење јер нисам знала како ће све испасти с обзиром на услове који су овде отежани, међутим оно што желим да истакнем јесте организација, срдчан дочек, опхођење према нама и како сте све време уз нас и са нама.

Како вам то изнутра изгледа, атмосфера, да ли сте то очекивали?

Самим тим да се налазимо у гету у једном затвореном простору без много могућности, проблем је био где ћемо се сместити, јер је ово велики фестивал са много учесника, ми смо мањи ансамбл тринаесторо људи, директори и уметнички руководиоци, али имате ансамбле чије су представе велике са пуно људи, али организатори су нас ипак све сместили, а по начину опхођења према нама гето уопште не делује тако застрашујуће, то је једна целина, скупина појединаца која функционише за себе и дише само за себе.

Како сте задовољни вашим наступима?

- Јако сам задовољна како смо одиграли представе, а обзиром да је једно бескућничко позориште успело да учествује са две представе на оваквом фестивалу онда је тај успех за понос. Ја не играм у представи Игра, али сам јако везана за њу. Када је премијера била код нас, било је јако емотивно за све нас, а овде сам је доживела другачије, доживела сам још веће узбуђење кад сам је видела како изгледа на сцени, то је сасвим друга димензија представе и просто сам била узбуђена све време, без обзира што нисам била на сцени него сам била са друге стране у публици.

Та представа носи један сасвим посебан печат, једну личну муку, а то је немам своју кућу

- Тако је, и наш једини проблем је био када будемо играли на сцени како ће се то доживети јер је представа спремана у једном непозоришном простору. Мислим да смо овом представом успели да прикажемо услове под којима смо радили представу и да се то јасно чита, а гледаоци су разумели ту поруку коју смо послали овом представом.

Како вам се чини публика у Грачаници?

- Публика је дивна, то је пола публике из Приштине, то су градски људи, ево рецимо за Игру на представи у Врању нисмо имали овакве реакције као што је било ове вечери. Вероватно је публика овде осетила тај проблем бескућништва, јер је много људи на Косову и Метохији остало без својих станова, без институција културе и ако смо код њих изазвали емоције онда знамо да су оне погођене и искрене.

Што се тиче Три сестре морам признати да сам изненађен како сте одиграли јер је Чехов писац атмосфере, којас је у овој представи погођена, нарочито вас три глумице које играете три сестре, прави добар искорак из структуре представе. Шта би сте још могли да нам кажете о том тексту, о том игрању, о чаробним паузама које сте имали, о тој потреби да се буде негде другде? Шта ће бити с нама, шта ће бити с вама?

- Ја сам једном приликом и повезивала представу Три сестре које ишчекују ту Москву жељно са нашом тренутном ситуацијом да ми ишчекујемо наше позориште са толиком жељом и толиким жаром. А то што се тиче пауза, то ми унутар те паузе мислимо да ли ће то публици бити занимљиво, а ето то је био пун погодак, да је уствари то по-

ребно представи како би се Чехов доживео на прави начин. А оно што је више за мене карактеристично после сваког играња представе Три сестре ја имам главобоље, то је неки мој лични доживљај представе.

И на крају, где видите своју позоришну кућу, односно ансамбл за годину и по?

- Па не знам, то је ипак кратак период, али се можда за три године вратимо тамо где припадамо, на културну мапу Србије, то сви ишчекујемо и то нам је једина нада, једина борба и једини наш инат, пркос. Ако кажемо да у овим условима изведемо шест премијера годишње, ми то нисмо имали ни када смо имали позоришне услове.

Ж.Р.

Народно позориште Ужице
20. мај 2016, 19.00 часова
ХРОМИ ИДЕАЛИ
Драматизације Олге Димитријевић
према роману Милутина Ускоковића

Играју

ЧЕДОМИР ИЛИЋ - Вахидин Прелић
ВИШЊА ЛАЗАРЕВИЋ - Ивана Павићевић
Лазић
АНИЦА - Андријана Симовић
ЗАРИЈА РИСТИЋ - Немања Хаџи Јовановић
ГОСПА КЛЕОПАТРА - Дивна Марић
ЈОВАН МАТОВИЋ - Слободан Љубичић
БЕЛА МАТОВИЋ - Тијана Караичић
МЛАДЕН МАТОВИЋ - Никола Поповић
РАДОЈЕ ОСТОЈИЋ - Бранислав Љубичић
ГАЗДА МИТАР, ЛАЗАРЕВИЋ - Момчило Мурић
Мурић
МИЛЕВА ОСТОЈИЋЕВА, ВИШЊИНА -
Даница Љубичић
МАРЈАН - Момчило Мурић

Ауторска екипа

Режија: Златко Свибен
Композитор: Дарко Хајсек
Сценографија: Маријана Зорзић
Ликовност сценског простора:
Радојко Веселиновић
Костимографија: Снежана Ковачевић
Кореографија и сценски покрет:
Петра Блашковић
Дизајн звука: Никола Пејовић
Видео рад: Дејан Парлић
Дизајн светла - Раде Стаменковић
Корепетитор и музички водитељ ансамбла:
Игњат Милићевић
Асистент редитеља: Слободан Љубичић
Сарадници на сценографији:
Тамара Бушковић, Марта Црнобрња
Сарадници на костиму: Тамара Бушковић,
мр Јелена Гускић Петровић

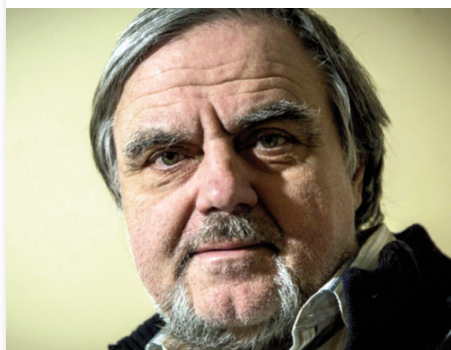
О ПОЗОРИШТУ

Позоришни живот у Ужицу датира од 1856. године, када је основано Театрално друштво као програмска активност тадашњег Читалишта. Театрално друштво је било смештено у Каљевића кући. Ужички Театар основао је Стојадин Обрадовић, управитељ Читалишта.

Прва позоришна представа у Ужицу изведена је 15. фебруара 1862. године. Након првих извођења, позоришни живот у граду је имао дужу паузу, све док предратне 1913/14. године ђачка позоришна група Гимназије, под руководством професора Дејана Маленковића као њеног оснивача, није извела више комада. У међуратном периоду градска публика је, изгледа, више показивала склоности ка филмској уметности, јер настаје ново замишљење у позоришним приказима. Тек са првим данима Ужичке републике, 1941. године, уметничка партизанска чета изводи домаће и совјетске писце.

БИОГРАФИЈА РЕДИТЕЉА

Златко Свибен, редитељ и позоришни педагог, режирао више десетина представа у многим градским и националним казалиштима (Скопље, Битољ, Ниш, Лесковац, Београд, Вршац, Нови Сад, Суботица, Зеница, Тузла, Сарајево, Дубровник, Сплит, Задар, Ријека, Осиек, Загреб). У ријечком ХНК Ивана пл. Зајца у више је наврата обављао дужност управника Хрватске драме, био њен уметнички водитељ и редитељ. Добитник је стручних награда у Србији (Награда „Јоаким Вујић“, награда „Ардалион“), Награде „Жар птица“, а уз пет номинација у три је наврата и добио, у хрватскоме казалишту свакако и најпрестижнију - Награду хрватског глумишта, а 2005. и 2012. за оцјечке представе „Цурана“ и „Унтерстадт“ са којим је такође освојио Награду „Владимир Назор“ (2012.), као и дубровачку Награду „Орlando“ (2013.) Режирао и телевизијске драме за београдску, новосадску и сарајевску телевизију, а у новинама и часописима објављује написе о театру те театролошке есеје и осврте.

Следи

СУБОТА, 21. мај

19.00. **Додела награда**
и програм у част награђених

ОКРУГЛИ СТОЛОВИ КРИТИКЕ

Водитељ: Слободан Савић, позоришни критичар РТС-а,
аутор и уредник емисије "Читање позоришта".

КЊИЖЕВНЕ ПРОМОЦИЈЕ

- Промоција монографије 50 година „Јоакима“
- Промоција књижевног дела Милене Богавац
- Промоција књижевног дела Милоша Латиновића
- Промоција књижевног дела Иване Димић
Говоре: Отац Иларион, Милан Лане Гутовић
и аутор

МУЗИЧКИ ПРОГРАМ

(Организује се током пауза између
две представе у периоду од 21.00 - 22.30)

- Петар Ракић квинтет
- Being Being Вор
- Мишко Радовић акустик трио
- Blues dream
- Dark sky unplugged
- Lazy

СТРУЧНИ ЖИРИ

СВЕТОЗАР РАПАЈИЋ, РЕДИТЕЉ
ДАНА КРЉАР, ГЛУМИЦА
МАРИЈА КАЛАБИЋ, СЦЕНОГРАФИЊА

СЕЛЕКТОР

МИЛЕНА БОГАВАЦ

ВОДИТЕЉ ОКРУГЛОГ СТОЛА

СЛОБОДАН САВИЋ

САВЕТ ФЕСТИВАЛА

ПРЕДСЕДНИК САВЕТА:
НЕНАД ТОДОРОВИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПРИШТИНА

ВОЈО ЛУЧИЋ - КЊАЖЕВСКО-СРПСКИ ТЕАТАР КРАГУЈЕВАЦ
СТАНИСЛАВ ГРУЈИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЛЕСКОВАЦ
ИВАН ВУКОВИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У НИШУ
ЗОРАН КАРАЈИЋ - ШАБАЧКО ПОЗОРИШТЕ
ЗОРАН СТАМАТОВИЋ - НАРОДНЕ ПОЗОРИШТЕ УЖИЦЕ
БРАНИСЛАВ НЕДИЋ - КРУШЕВАЧКО ПОЗОРИШТЕ
ДАВОР МАРУШИЋ - ПОЗОРИШТЕ ТИМОЧКЕ КРАЈИНЕ
“ЗОРАН РАДМИЛОВИЋ” ЗАЈЕЧАР
ГРАДИМИР ФИЛИПОВИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПИРОТ
СРЂАН ЈОВАНОВИЋ - ПОЗОРИШТЕ “БОРА СТАНКОВИЋ” ВРАЊЕ
МИОДРАГ ДИНУЛОВИЋ - КРАЉЕВАЧКО ПОЗОРИШТЕ
АНЂЕЛА МАРИЋ - РЕГИОНАЛНО ПОЗОРИШТЕ НОВИ ПАЗАР
ИВАНА НЕДЕЉКОВИЋ - ПУЛС ТЕАТАР ЛАЗАРЕВАЦ

НАГРАДЕ

- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ДРАМСКУ ПРЕДСТАВУ У ЦЕЛИНИ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ РЕЖИЈУ
- НАГРАДА ЗА ГЛУМАЧКО ОСТВАРЕЊЕ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ СЦЕНОГРАФИЈУ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ КОСТИМОГРАФИЈУ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ОРИГИНАЛНУ МУЗИКУ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉЕГ МЛАДОГ ГЛУМЦА
- СПЕЦИЈАЛНА НАГРАДА
- НАГРАДА ОКРУГЛОГ СТОЛА КРИТИКЕ

БИЛТЕН ФЕСТИВАЛА
број 5

УРЕДНИК
Ђорђе Јевтић

САРАДНИЦИ
Маја Тодић
Милан Танасковић
Милица Ничић
Љубица Буцић
Јелена Ђорђевић

ФОТОГРАФИЈА
Никола Илић

ЛИКОВНО-ГРАФИЧКА ОПРЕМА
Александар Ракочевић
Милан Танасковић
Горан Аврамовић

Одржавање 52.
Фестивала професионалних
позоришта "Јоаким Вујић"
подржали су

Канцеларија за
Косово и Метохију
Владе Републике Србије

Министарство
културе и информисања
Владе Републике Србије

Општина Грачаница

52. ЈОАКИМ ВУЈИЋ

Организатор

Национални центар за дијалог и сарадњу

Покровитељи

Канцеларија за Косово и Метохију
Владе Републике Србије

Република Србија
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ
И ИНФОРМИСАЊЕ